

bulgare au primit ordin să se mute de la Chişinău la Ungheni. Ele trebuiau să fie la Ungheni nu mai târziu de 19 aprilie, căci la 20 sau o zi după aceea trebuiau să plece mai departe¹.

La 10 aprilie, Stoletov a înaintat un raport şefului statului major al armatei active, în care cerea ca în oraşele din România să fie trimişi emisari bulgari care să dirijeze spre Ploieşti pe emigranţii bulgari care doreau să se înscrie ca voluntari². Stoletov socotea că la Ploieşti se vor aduna aproximativ 6.000 voluntari³. La 21 aprilie căpitanul Raicio Nicolov a fost însărcinat să aducă pînă la Ploieşti bagajele voluntarilor şi să găsească un loc potrivit în împrejurimile Ploieştiului pentru tabăra bulgară⁴.

La 25 aprilie primul eşalon al voluntarilor bulgari a plecat din Chişinău pe calea ferată spre Ploieşti. Populaţia din România a primit cu căldură pe voluntarii bulgari şi pe ostaşii ruşi⁵. Cu sprijinul autorităţilor române, care au creat condiţii prielnice, încep să se îndrepte spre Ploieşti bulgari din diferite oraşe ale României şi din Serbia. Tabăra bulgară s-a stabilit la 2 km. de Ploieşti. La Ploieşti li se scotea un ziar intitulat «Secundnevni novinar»⁶.

Instrucţia detaşamentelor se făcea într-un ritm rapid. La 29 mai, generalul Stoletov dă un ordin ca a doua zi orice activitate să fie terminată, astfel ca la 31 mai detaşamentele de voluntari bulgari să poată părăsi tabăra de la Ploieşti, îndreptîndu-se spre front⁷. La 18 iunie 1877 se găseau la Zimnicea în bivuac, gata de trecere. În aceeaşi zi s-a constituit o avangardă strategică, sub comanda generalului Gurko. Din această avangardă făceau parte şi cele 6 drujine (batalioane) de voluntari bulgari⁸.

La 20 iunie 1877, generalul maior Stoletov, a trimis o scrisoare baronului Stuart, rugîndu-l să-i trimeată imediat la Sîstov toate materialele ce se mai găsesc în depozitele de la Ploieşti şi Slatina, precum şi echipamentul pregătit pentru echiparea a încă 6 drujine bulgăreşti. Acest bagaj urma să fie considerat ca al statului rus⁹, pentru a se bucura de înlesnirile convenţiei romîno-ruse.

Populaţia Bulgariei a primit cu o deosebită bucurie armata rusă, ca pe salvatorii lor, deoarece venind soldaţii ruşi se punea capăt tuturor abuzurilor turceşti. Sînt elocvente în acest sens cuvintele lui Utin, care scrie urmă-

o serie de condiţii: se găsesc pe traseul căii ferate, nu sînt prea departe de Dunăre, dar nici prea în văzul autorităţilor turceşti. Iniţial aceste detaşamente s-au format la Chişinău, sub conducerea generalului maior rus N. G. Stoletov (I. Foşşeneanu şi N. Ciachir, *Acţiuni militare ruso-romîno-bulgare 1877—1878*, Buc., 1957, p. 68—77; vezi şi N. Ciachir, *Contribuţii la organizarea detaşamentelor de voluntari bulgari*, în «Analele romîno-sovietice», nr. 1/1957, p. 79—83.

¹ *Сборник от документи: Българско опълчение*, tom. I, Sofia, 1956, doc. 151, p. 170.

² *Ibidem*, doc. 162, p. 178.

³ *Ibidem*, doc. 162, p. 178—179.

⁴ *Ibidem*, doc. 227, p. 234—235; vezi şi doc. 232 p. 239.

⁵ I. Foşşeneanu şi N. Ciachir, *loc. cit.*, p. 74.

⁶ *Сборник статии И. С. Иванова о крупных вещах из жизни болгар*, Chişinău, 1900, p. 94—95.

⁷ *Сборник от документи: Българското опълчение*, doc. 417, p. 415—418.

⁸ *Ibidem*, doc. 491, p. 501—502; vezi şi doc. 500, p. 518—519.

⁹ *Ibidem*, doc. 493, p. 504—505; Numai în depozitul de la Ploieşti se găseau «... 6000 arme Strasp, 3.760.760 de gloanţe, 12 tunuri cu accesoriile respective... 735 scurte şi şube îmblănite, 720 perechi de ciorapi de lînă, 3755 perechi mănuşi... aproximativ în greutate de 15.000 puduri (Anucin, «Русская старина» (dec. 1895), p. 42—43.